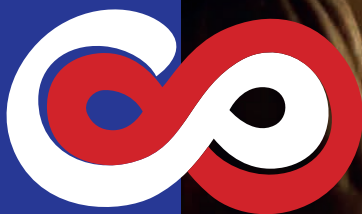

Kajuit Nieuws

Pasen
2022

De spreekbuis van Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 63 - nummer 1

**OUDE
ZIJDS
100**

Adem

Colofon

Kajuit Nieuws - jaargang 63, nummer 1, Pasen 2022

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het Evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden.

De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Sinds haar ontstaan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor occumene zoeken we wat ons bindt.

De gemeenschap Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op het Kajuit Nieuws kan ieder moment ingaan. Mail naar communicatie@oudezijds100.nl en u krijgt het Kajuit Nieuws thuisgestuurd. De richtprijs is 10 euro per jaar.

Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem dan een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Steun ons

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen (zie achterzijde) of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze in Friesland.

Productie

Dit nummer van het Kajuit Nieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Print2Pack te Duiven.

Redactie: br Rik Florentinus sg, zr Lyke Florentinus-Boiten sg, fr. Rolf Boiten sg, Joost Zaat, Maarten Klok, Edwin Werkman, Maria Koelewijn.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Steun Ons	5
Interview met Mark-Jan	6
Foto	8
Aan de boom rammelen	10
Column Kruispost	12
Foto	13
Interview met Simon Mul	14

Vriendenbrief

Adem

Amsterdam, maart 2022

Beste vrienden van de communautaire gemeenschap
Oudezijds100,

De kloof tussen arm en rijk wordt steeds groter. Terwijl de superrijken hun vermogen zagen groeien met 2,5 miljard per dag, ging het vermogen van de armste helft van de wereldbevolking met 11% achteruit (uit Oxfamrapport 2019); berichten over machtsmisbruik binnen de media, sportwereld en bedrijven; de oorlog

in Oekraïne die voor een nieuwe angstgolf in de wereld zorgt, terwijl de coronapandemie nog na ebt.

Ik hoef U niet te vertellen dat de wereld op zijn kop staat.

Terwijl duizenden mensen Oekraïne ontvluchten, besloot ons Oekraïense gemeenschapslid uit liefde voor zijn land terug te gaan en solidair te zijn aan zijn ouders en jongere zus aldaar, wetend dat het zeer waarschijnlijk een enkele reis zou worden. Zijn

liefde voor familie en vaderland was groter dan de angst.

Wij kunnen angst beheersen door liefde. Het Nieuwe Testament bevestigt dit: “De liefde laat geen ruimte voor angst; volmaakte liefde sluit angst uit.” (1 Johannes 4:18)

Het soort liefde dat Christus naar het kruis leidde, is niet ondoordacht of sentimenteel. Dergelijke liefde deinst er niet voor terug om zich tegen het kwaad te verzetten en heeft een oneindig vermogen om steeds weer op te staan. Dit soort liefde kan de wereld aan, zelfs vanaf een ruwhouten kruis.

Angst bestaat al sinds het begin van de mensheid; angst van het niet weten, angst van het niet gezien worden, angst voor natuurgeweld, angst voor de dood...

Hoe kunnen wij vandaag de dag omgaan met die existentiële angsten?

Martin Luther King gaf in 1956 wijze woorden in zijn preek ‘Het medicijn tegen angst’ waar ik een stukje uit citeer:

Angst wordt overwonnen door geloof. Ons probleem is simpelweg dat we proberen de angst zonder geloof te lijf te gaan. Een positieve religieuze overtuiging geeft ons niet de illusie dat we gespaard zullen blijven voor pijn en lijden, noch biedt het ons het idee dat het leven een toneelstuk is van onverstoord comfort en zorgeloos gemak. Geloof vult ons met een innerlijk evenwicht waarmee we de moeilijkheden, lasten en angsten, die onvermijdelijk op ons pad komen, aankunnen en zij verzekert ons ervan dat het universum betrouwbaar is en dat God erin betrokken is.

Religieloosheid daarentegen wil ons doen geloven dat we niets meer zijn dan wezens die alleen achtergelaten zijn in de bedreigende uitgestrekte ruimte van het universum, dat zonder enig doel of logica is. Zo’n beeld ontnemt ons alle moed en put

de energie van de mens volledig uit. Geloof vult ons met de overtuiging dat we niet alleen zijn in dit immense onzekere universum. Boven en onder de verschuivende zandvlaktes van de tijd, de onzekerheden die onze dagen verduisteren en de onbestendigheden die als wolken in de nacht boven ons hoofd hangen, bevindt zich een wijze en liefdevolle God. Dit universum is geen tragische manifestatie van betekenisloze chaos, maar een indrukwekkend kunstwerk van kosmische orde. Gods grenzeloze liefde steunt en bewaart ons, zoals een machtige oceaan de minuscule waterdruppels van elke golf bewaart en steunt. Met een voortstuwende volheid beweegt hij te allen tijde naar ons toe om de kleine inhammen en baaien van onze levens te vullen met oneindige hulpmiddelen. Dit is de immer klinkende stemvork van religie, haar eeuwige antwoord op het raadsel van het bestaan.

Jezus wist dat niets de mens kan scheiden van de liefde van God. De mens is voor Jezus geen wrakstuk op de rivier van het leven, maar een kind van God. Het vertrouwen dat God zich bekommert om het individu is van onmetelijke waarde als het gaat om de plaag van angst, want het is dit vertrouwen dat ons een gevoel van waarde, veiligheid en thuis-zijn in het universum geeft.

Het geloof dat God voor je zal zorgen transformeert de wervelwind van wanhoop in een warme en opwekkende bries van hoop.

Het motto dat een generatie geleden regelmatig op de muren van devote huishoudens te lezen was, moet in ons hart geschreven worden:

Angst klopte op de deur. Geloof deed open. Er was niemand.

Laten wij onze angsten beheersen door liefde en geloof, gesteund en getroost door het feest van Pasen, het feest van de volmaakte liefde.

Rik Florentinus
Prior

Ontvangen en delen met Oekraïne

Sinds begin maart is ons de eer toegekomen Oekraïense vluchtelingen te ontvangen: moeders en kinderen op de vlucht, afgeleverd voor onze deur zonder dat ze wisten waar zij terechtkwamen. Aan ons werd niets anders gevraagd dan te zeggen: “welkom”, zonder te weten aan wie of voor hoe lang.

Dit onvoorwaardelijk “welkom” is het geschenk dat de gemeenschap zelf ontvangt. We mogen antwoord geven op de duidelijke vraag: als ik klop, doe je dan open? Zul je mij ontvangen?

Ja, dat kunnen en dat willen wij! En wij vertrouwen erop dat wanneer wij daar steun bij nodig hebben, we die zullen krijgen. Want ook aan deze gastvrijheid zijn kosten verbonden waar wij geen reserves voor hebben: de kosten van huisvesting, verblijf, gespecialiseerde hulpverlening, kleding, speelgoed, reserveringen voor repatriëring enz.

De maandelijkse kosten worden geschat op 1000,- euro per maand per gezin. Wilt u ook bijdragen aan deze zorg? Dat kan door een gift te sturen naar:

Rek. NL96 ABNA 0413646602 t.n.v. Stichting Oudezijds 100, onder vermelding van Opvang Oekraïne en wederopbouw.

Wilt u de andere activiteiten van Oudezijds 100 steunen? Kijk dan op www.oudezijds100.nl/steunons of de facebookpagina van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100, waar we u op de hoogte houden van lopende en toekomstige projecten. Om het u gemakkelijk te maken, kunt u ook direct via onze website doneren!

Vastenactie

Interview met Mark-Jan

Mark-Jan woont sinds februari 2021 op Oudezijds 100 in een van de panden voor begeleid wonen

door Maria Koelewijn

Wie ben je en hoe ben je met Oudezijds 100 in aanraking gekomen?

‘Mijn naam is Mark-Jan. Ik ben net 53 jaar geworden en woon sinds voorjaar 2021 op Oudezijds 100. Begin vorig jaar hoorde ik van een goede vriend over deze gemeenschap. Ik zat op dat moment door verschillende oorzaken in een moeilijke situatie, waardoor ik alles ben kwijtgeraakt.’

Kun je daar wat meer over vertellen?

‘Vijftien jaar geleden had ik het goed voor elkaar. Ik heb na mijn studie een aantal leuke banen gehad en later ben ik een eigen internetbedrijf begonnen, wat ook goed liep. Op internet was zoveel informatie te vinden over hoe de wereld in elkaar zat, dat fascineerde

me meer en meer. Ik deed veel onderzoek naar dingen die mij interesseerden. Uiteindelijk raakte ik erdoor van slag en ging ik mijn prioriteiten verleggen. Dit leidde ertoe dat ik eind 2017 mijn bedrijf kwijtraakte en uiteindelijk ook mijn huis verloor. Eerst slaap je dan bij vrienden of familie op de bank, maar dat kan niet eendeloos doorgaan. Ik had flinke schulden door het verlies van mijn bedrijf en ondertussen bleef ik maar onderzoek doen. Omdat het echt niet goed ging, moest er professionele zorg komen. Toen mijn behandeling klaar was, wilde ik weg, maar kon ik nergens meer heen.’

Hoe kwam je uiteindelijk op Oudezijds 100 terecht?

‘De kinderen van mijn vriend Gijs gingen naar het schooltje hier in de buurt en zaten bij kinderen in de klas die op Oudezijds 100 woonden. Ik heb me aangemeld en na een intake kwam ik op de wachtlijst. Toen er na een paar maanden plaats was, kon ik hier komen wonen.’

Hoe was je eerste tijd hier op Oudezijds 100?

‘Ik voelde me meteen thuis en werd langzaam meegenomen in de gemeenschap. Het samen eten, de gezelligheid en de open sfeer deden me heel goed. De gemeenschap bestaat uit een gemêleerde groep mensen en het is hier laagdrempelig, dat vind ik fijn. Mijn maatschappelijk werkster Merel benaderde me direct heel positief. Dat ik hier kon komen wonen, is echt mijn redding geweest.’

Hoe ervaar je het leven in een oecumenisch christelijke gemeenschap?

‘Ik kwam hier om aan mijn herstel te werken en even bij te komen van alles. Ook was ik wel toe aan een stukje bezinning. Mijn visie op de wereld, daar uit ik me nu gedoopt over. Tegelijkertijd leer ik ook veel van de gesprekken die ik hier heb. Je merkt dat, door de coronacrisis en nu de oorlog in Oekraïne, er meer mensen bezig zijn met wat er gaande is in de wereld en zich afvragen wat klopt en wat niet. Daar hebben we het dan over, maar mijn drang om te overtuigen is veel minder geworden. De mensen zijn hier heel openminded. Echt heftige discussies worden het niet.’

Hoe zou je Oudezijds 100 omschrijven aan iemand die er nog nooit van heeft gehoord?

‘Een ‘Goeddoenpareltje in het centrum van Amsterdam’. Alles wat hier gebeurt, de initiatieven die worden genomen, de gezelligheid met de andere bewoners binnen de gemeenschap en het werk op de Kruispost, ik vind het prachtig. Ook de kapeldiensten in de ochtend en avond zijn heel bijzonder. Voor

mij was Oudezijds 100 een onbekende parel. Als Gijs me er niet over had verteld, had ik het nooit ontdekt. Dat verbaast me wel, dat het zo onbekend is bij veel mensen.’

Wat zijn je plannen voor de toekomst?

‘Ik heb een internetachtergrond, er zijn wel kansen om daarin iets te gaan ondernemen. Daarnaast zou ik graag iets doen met de kennis die ik nu heb over de dingen die niet kloppen in de wereld. Ik ben bezig met voorbereidingen om een boek te schrijven. Een toegankelijk boek met basic voorbeelden waarom dingen niet kloppen. Over een jaar of vijf hoop ik dat de wereld veranderd is. Ik zou graag willen dat ik daar dan mijn steentje aan heb bijgedragen, op het vlak van waarheidsbevinding.’

Het is de tijd van Pasen, zeggen de christelijke feestdagen jou iets?

‘Eerst niet, maar nu ik hier woon, zegt het me steeds meer. De kinderkapel is ook leuk, daar heb ik best veel geleerd. Ik vind het religieuze aspect van Oudezijds 100 interessant, omdat ik een stukje bezinning zelf ook fijn vind.’

Aan de boom rammelen

door Edwin Werkman

Omdat de afwas altijd zo groot is bij Oude zijds 100, loop ik ver achter met televisiekijken. Laatst was ik echter vrij en ontdekte ik het eerste seizoen van Kamp van Koningsbrugge, een heerlijk programma waarin 15 gewone burgers een kort inkijkje krijgen in de opleiding tot commando. Het Korps Commandotroepen is de speciale eenheid van de Landmacht, dat vooral wordt ingezet bij speciale operaties. De deelnemers moeten laten zien dat ze bekwaam genoeg zijn om onderdeel uit te maken van deze legereen-

heid. Zo heel gewoon leken de burgers me eerlijk gezegd niet, al in de eerste aflevering bleek dat het om ongelooflijk fitte mensen ging. Nu zijn we hier op de Wallen ook wel sportief: zo hebben we meerdere marathonrenners, gaan we als de lente aanbreekt weer wekelijks voetballen, wordt er getraind op het Marineterrein en is er een appgroep voor mensen met sportieve nieuwjaarsvoornemens. Wij doen het dus niet onaardig, maar vergeleken met die 15, stellen we qua fitheid niet zoveel voor.

In de eerste aflevering werd er door de instructeurs al fiks ‘aan de boom gerammeld’, om het koren van het kaf te scheiden, kijken wie commandowaardig is. Dus een hoop klauteren, klimmen, sprinten en tijgeren, en niet veel later konden de zwaksten alweer huiswaarts keren. De rest werd aan allerlei zware fysieke en mentale beproevingen onderworpen. Gegeten en geslapen werd er weinig, gesport des te meer. Met daarbij schijnbaar zinloze opdrachten, zoals een hele nacht rondjes roeien. Dit had echter een belangrijk doel: wie was er in staat om onder die zware omstandigheden door te zetten, wie was er, ook vermoeid, nog scherp genoeg om de juiste beslissingen te nemen? Om dit te testen werden de aspirant-commando's na een slapeloze nacht een parcours opgestuurd, waarbij ze sprintten met volle backpacking, keien over hun schouder gooiden, loodzware poppen meesleepten en eindigden met een sprint heuvelop. Daar werden ze opgewacht door een instructeur, kregen ze een wapen en moesten ze, buiten adem, direct een gevecht aangaan.

Nu heb ik niet de illusie deze taken zelf uit te kunnen voeren en was ik op de bank, bakje chips binnen handbereik, onder de indruk. Wat het extra imponerend maakt, was dat deze mensen dit deden terwijl ze vermoeid en kapot waren. Toch waren er onder die omstandigheden nog mensen die in staat waren om al die opdrachten welgemoed uit te voeren, tussendoor grappend als ze dan bij uitzondering wat te eten kregen, en zorgend voor de rest van de groep. Hoe doen ze dat?

Bij ons thuis werd na het eten regelmatig psalm 150 gelezen. Niet verwonderlijk, het is namelijk een vrolijke psalm, hoewel het bij ons vooral door de geringe lengte een favoriet was. In die psalm staat op een gegeven moment: 'Alles wat adem heeft, love de Heere' (Psalmen 150:6). Ik moest daaraan denken bij het kijken van Kamp van Koningsbrugge. Tijgeren is namelijk lastig als je kapot bent, maar als er door het leven stevig aan de boom wordt gerammeld, lijkt er soms ook weinig adem over om God te loven.

In de Bijbel zijn er ook voorbeelden te vinden van commando's die buiten adem nog steeds in staat zijn om de juiste beslissingen te nemen. Een van de mooiste voorbeelden is wellicht Paulus, die een nogal uitdagend leven had. Op een van zijn reizen ging Paulus met Silas naar Filippi. Daar dreven zij een geest uit bij een slavin. Haar meester was daar echter niet blij mee en sleepte hen naar het bestuur van de stad, zogenaamd wegens opruiing. Ondanks het Romeinse staatsburgerschap werden Paulus en Silas onderworpen aan zweepslagen en uiteindelijk vastgebonden in een gevangenis. Zingen in de kerk is iets anders dan zingen in de kerker, maar dat leek Paulus niet te deren.

Zingend en God lovend zaten ze midden in de nacht in de gevangenis. Die nacht was er plotseling een aardbeving, waardoor al de gevangenen konden ontsnappen. Niemand vluchtte echter weg. De gevangenisbewaarder nam hen mee, voedde hen en werd zelf gedoopt. Het verhaal laat zien hoe onvoorstelbaar groot het geloof van Paulus was om te midden van al die zware beproevingen God te blijven loven. Zo zijn er wel meer van dit soort commandoverhalen te vinden, waarin mensen tegen de klippen op God blijven volgen. Hoe doen ze dat?

De zwaarste beproeving in de Bijbel is de martelgang die Jezus moest ondergaan. Op Goede Vrijdag vierten we dat Jezus in al het lijden trouw bleef aan de Vader, tot in de dood. Zijn offer en overwinning op de dood geeft ons hopelijk de kracht om, ook als er aan de boom gerammeld wordt, te blijven zingen: 'Alles wat adem heeft, love de Heere!'

ALLES WAT
adem HEEFT,
love DE Heer.

PSALM 150:6

Op de vlucht

door *Kruispost arts Joost Zaat*

Stel. Nederland loopt onder water, de Russen komen toch of antidemocratische partijen krijgen de macht, zou ik dan naar Ouagadougou of Dhaka vertrekken? Die Russen en bruinhemden moeten natuurlijk niets hebben van een oude linkse stukjesschrijver, zodat er weinig opties zijn. Ik moet het hazenpad kiezen. Mijn Frans is beroerd. Mijn Franse leraar gaf meer dan een halve eeuw geleden geen les, maar vertelde alleen over zijn verzonnen heldendaden in een vorige oorlog. Liever ga ik dus naar Dhaka, want met Engels kan ik daar wel uit de voeten, maar de smokkelaars bieden die optie niet. Ouagadougou of het gevang is de keus. Ik beland via via op Aeroport Ouagadougou-Burkina Fasso. Dan sta ik daar met mijn oude echtgenote. Geld is op, want zo'n smokkelaar vroeg de hoofdprijs. Ik heb geen idee waar we kunnen slapen. Mijn telefoon doet het nog, en Google Earth werkt ook daar. Omdat mijn pillen op zijn, ga ik op zoek naar hulp. Richting stad via de Avenue d'Aeroport? Is dat zonder papieren veilig? De andere kant maar op. Laten we maar naar een ziekenhuis gaan. Er is een universiteitsziekenhuis verderop, Yagaldo Ouédraogo. Wie weet helpen ze ons daar.

Over die dreiging huis en haard te moeten ontvluchten, hoef ik me geen zorgen te maken. Ik behoor net als de meeste dokters die op de Kruispost werken tot de goudvinkjes: hoog opgeleid, vast huis, voldoende inkomen c.q. pensioen. De dreiging uit het oosten of die van binnenuit is nu ook niet zodanig dat ik mijn koffertje al moet pakken of net als Menno ter Braak in 1940 een potje pillen moet sparen. Hoe gaat dat eigenlijk, vluchten? Wat bereid je voor? Wat verwacht je dan? Ik heb geen flauw idee. Een reiziger ben ik nooit geweest, heimwee naar mijn eigen bed

is altijd sterker dan verlangen naar verre verten. Laat mij maar op de Poppendammergouw fietsen. Ik zou geen week overleven in de sloppen van Ouagadougou. Bij elk spreekuur dringt dat ongemakkelijke besef door, tot diep in mijn ziel.

Ieder spreekuur zit onze wachtkamer vol met mensen die uit allerlei delen van de wereld de omgekeerde weg genomen hebben. Op zoek naar werk, weg uit ellende of uit noodzaak je kinderen naar school te kunnen laten gaan. Verbazingwekkend vind ik dan dat ze soms al heel snel na aankomst de weg naar ons gevonden hebben. Keurig opgezocht in het 'blauwe boekje' wellicht of opgevangen door landgenoten, maar toch. Mensen die het lukt om ergens een plekje te vinden, hoe wankel en ongezonder dan ook. Daarvoor heb je doorzettingsvermogen nodig, talent om te improviseren en om hulp te vragen. De Noord-Afrikaanse man die zeven talen spreekt, maar nergens een vast plekje krijgt en dus opgewekt tolkt voor wildvreemden in mijn spreekkamer. De altijd vrolijke oude Oost-Europese man die vrijwilligerswerk doet voor daklozen en de voedselbank, terwijl hij zelf op straat of in de opvang slaapt. Een onbarmhartig vreemdelingenbeleid zorgt ervoor dat we in Nederland dit soort talent verspillen. Op de Kruispost plakken we zinvolle pleisters, maar een betere migratiepolitiek, inkomensbeleid en betaalbare woningen zou een hoop ellende schelen.

Joost Zaat
Arts Kruispost

Interview met Simon Mul

Gemeenschapsbewoner Maria ter Claesze en oblaat bij de Abdij van Egmond

door Maarten Klok

Op een zondagavond spreek ik Simon. Hij is net teruggekomen uit Egypte en heeft een lange reis achter de rug. Voordat hij terugkeert naar Maria ter Claesze in Friesland spreek ik hem in Amsterdam, in de

Kajuit. We hebben het over zijn katholieke en oecumenische DNA en over het oblaatschap bij de Abdij van Egmond.

Help ons eens op weg, wat is een oblaat?

Een oblaat heeft zich aangemeld bij een klooster, maar leeft buiten het klooster, in de wereld. Iedere gedoopte christen (man of vrouw) kan zich aanmelden. Een aantal keer per dag neemt de oblaat deel aan het getijdengebed. Dat is voor mij goed in te passen in Friesland of Amsterdam (in Friesland het ochtendgebed en de completen). Ik heb mij aangesloten bij de Abdij van Egmond, waarmee Spe Gaudentes al jarenlang een goede band heeft. Zij volgen de regel van Benedictus. Als oblaat is het de bedoeling dat je je verdiept in de regel en je erdoor laat inspireren. Er is een uitgebreid opleidingstraject met verdiepingssweekenden. Na twee jaar moet je een brief aan de abt schrijven waarin je uitlegt waarom je oblaat wilt worden. Die brief heeft een prachtige functie. Als je later twijfelt aan de afgelegde belofte dan kun je de brief teruglezen. Dat helpt om weer terug te gaan naar je roeping. Je ontmoet de andere oblaten in ieder geval eenmaal per jaar. Het idee is ook om zo nu en dan samen Bijbelstudie te doen.

Waarom wilde je oblaat worden?

Ik ben katholiek, in die traditie ben ik grootgebracht. De afgelopen jaren had ik een beetje het gevoel weg te zijn gedreven van deze roots, dat ik mijn basis aan het verliezen was. Oecumenisch ' bezig zijn ' is goed en interessant, maar het is dan wel van belang goed geworteld te blijven. Vanuit die oecumenische inslag kom ik ook veel in protestantse vieringen. Ik mis dan vaak toch wel belangrijke katholieke elementen, zoals de viering van de eucharistie. Het doet mij denken aan mijn moeder die langere tijd geleden een keer mee was naar een viering in de Allemanskapel. Na de viering vroeg zij: "Je bent zondag toch ook wel naar een echte dienst geweest?" Zij is daar overigens behoorlijk in bijgedraaid, hoor!

Een aantal jaren geleden was ik voor een retraiteweekend in de Abdij van Egmond. Dat voelde als thuiskomen. Het komt er dus op neer dat ik door oblaat te worden mijzelf weer beter kan laten wortelen in katholieke aarde. In de Abdij van Egmond kan ik mijn liturgische accu weer opladen. Ik heb mij ook wel georiënteerd op andere ordes dan die van de Benedictijnen, maar ik voelde me nergens zo thuis als bij de Abdij van Egmond.

Een vraag ligt mij op de lippen. Wat nu als je terug mocht gaan in de tijd. Zou je dan hebben kunnen kiezen voor een monnikenleven?

Simon glimlacht. Ik had zeker in een klooster kunnen leven. Wel heb ik moeite met de katholieke regel van het celibaat. Omdat ik mijn vrouw leerde kennen en trouwde lag

deze weg sowieso niet meer open. Intreden is toch te zien als een soort huwelijk en dat kun je niet twee keer doen.

Wat is voor jou belangrijk in een liturgische viering?

Ik heb het graag wat laagdrempelig. Die kerk waar jij heengaat (red. Nicolaasbasiliek) daar is mij de liturgie te perfect en in zekere zin te traditioneel. Ik voel dan afstand. Dat kan natuurlijk voor anderen heel anders zijn. Ik kan bij wijze van spreken eerder ontroerd raken van een vrouw die in het kerkkoor vol devotie vals zingt. Daar kan een zekere puurheid en authenticiteit in zitten.

Hoe beleef je de vieringen binnen Oudezijds 100?

De vieringen worden door verschillende mensen uit verschillende christelijke tradities geleid, dat is verrijkend. Een fors aantal jaar geleden zat ik met een hulpvraag in de gemeenschap. Op sommige momenten – bijvoorbeeld bij het spontaan zingen van een Taizé lied – voelde ik de rillingen over mijn rug lopen. Bijzondere momenten die je tevoren niet aan ziet komen. De vieringen in de kapel bezorgen mij nog steeds die rillingen. Het maakt me dankbaar dat ik al zo lang onderdeel van deze gemeenschap mag zijn.

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A